

ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

ΦΛΑΜΑΝΔΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ-ΚΟΝΣΙΑΝΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΚΛΑΡΑΣ

Η παράδοση διηγείται ότι, όταν στα 1604 παρέδωσε το πνεύμα του στον Κύριο ο Φίλιππος ο Καλός, δούκης της Βουργουνίας στο Μπρούξ και τον διαδέχθηκε από θάνατον ο μοναρχικός γιος του Κάρολος ο Λεωτοκάρδος, οι κάτοικοι της Ανδέρσης, για να δείξουν την αγάπη που είχαν, σαν πιστοί υπήκοοι για τον καινούριο δούκα, έκαναν μια μεγάλη δοξολογία την ημέρα της Αγίας Τριάδος.

Η ίδια παράδοση αναφέρει πως σ' αυτήν τη δοξολογία παρευρίσκοντο και δύο νέοι από τη Βενετία, δύο παιδικό φίλοι, ο Ρομπέρτο και ο Τζοβάννι. Και την επίσημη λοιπόν αυτή ημέρα, ο Ρομπέρτο διέκρινε στην εκκλησία, ανάμεσα στο πλήθος, το λουλούδι της Ανδέρσης, την όμοια Κλάρα, και τόσο πληρώθηκε απ' την παρθενική ομορφιά της, ώστε άποφάσισε με κάθε τρόπο να την κάνει δική του.

Κ' έπραγματευσίσης, αλήθεια, το σκοπό του. Μά τον έπραγματευσίσης σαν κλέφτης, σαν καινούριος, σαν θησί. Άρπαξε την πανομοιόμορφη κόρη με τους ανθρώπους του και με τη βοήθεια του φίλου του και τη μετέφερε στο σπίτι του κλητόν. Δεν έλεηθήκε την παρθενιά της, η καρδιά του δεν ούρασε από τις αγωνιώδεις παρακλήσεις και ικεσίες της. Η φτώχη κόρη επέλαυσε ίσως την τελευταία στιγμή μαζί του. Μά ο Ρομπέρτο ήταν πολύ δυνατός. Έπαινο στην άεργονομηνη αυτή πάλη, το τραπέζι του δωματίου άναποδοφόρσε, μαζί με τη λάμπα. Το φως έσβησε και το δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι. Και έπειτα δεν άκουσθηκε τίποτε πιά, έκτος από μερικές ηχηρές κραυγές πόνου....

Σέ λίγη ώρα —έξακολουθεί η φλαμανδική παράδοση— ο Ρομπέρτο βγήκε τρέχοντας σαν τρελλός, μέσα από το σκοτεινό δωμάτιο.

—Τζοβάννι! Τζοβάννι! φώναξε, και η φωνή ήταν ζωγραφισμένη στην μορφή του.

Ο φίλος του έτρεξε, κρατώντας στα χέρια του ένα φως. Μά, μόλις είδε το φίλο του, άνατριάσε.

—Όρανε! φώναξε, έζησε αίματα επάνω σου, Ρομπέρτο! Τι ξαναες, Θεέ μου; Μά! Πώς είσαι έτσι γλιωός; Ρομπέρτο! Ρομπέρτο!...

Ο Ρομπέρτος δεν μίλησε, δεν μπερούσε να μιλήσει. Πήρε τη λάμπα απ' το χέρι του φίλου του και τον ώδηγησε μέσα στο δωμάτιο.

—Κάταξε! το είπε και το έδειξε ένα πτώμα.

—Ρομπέρτο! κραύγασε ο Τζοβάννι.

Η Κλάρα ήταν ξεπλωμένη κάτω άκίνητη, και κρατούσε άκόμο στο χέρι της το δίπλο έγχειρίδιο του Ρομπέρτο. Το αίμα είχε βγάσει όλοπόφωνα τέ λωθενικά της φορέματα. Το στόμα και τα μάγουλά της είχαν πάρει ένα μπλόβο χρώμα.

Ο Ρομπέρτο έκλαιγε με λυγμούς, άπελαπισμένος.

—Τζοβάννι, είπε στενάχοντας, συγχώρησε μου αυτό το έγκλημα

που έκανα. Ώ! συγχώρησε με και βοήθησε με, παιδικέ μου φίλε!... —Ρομπέρτο, άποκρίθηκε ο Τζοβάννι, θα σε βοηθήσω, Κατάλαβαινω καλά ότι δεν το έγνωσε σε αυτό το αίμα. Αλλά η άμοιρη κόρη προτίμησε το θάνατο από την άτημία. Άποκρίτονσε... Μά μην κλαίς... Φύλαξε μέσα στην καρδιά σου τη μετάνοιά σου, μόνα για το Θεό.

Ο Θεός μόνα μπορεί να σε συγχωρήσει!

Και τότε ο Τζοβάννι, φορτώθηκε το πτώμα της άτυχης νέας, βγήκαν έξω, μαζί κι' οι δύο και προχώρησαν σιωπηλοί, μέσα στη νύχτα. Έπειτα από κάμποση ώρα έφθασαν στην όχθη του Έσζω.

—Πάρε το σπλίτο, Ρομπέρτο, είπε ο Τζοβάννι, και πέταξέ το στο νερό.

Ο Ρομπέρτο το πήρε και το πέταξε.

Τότε ο Τζοβάννι άφησε το πτώμα να γλιστρήσει επάνω από τον ώμο του στα χέρια του και το έριξε με δύναμη στον ποταμό. Και τί κήματα, τα δολιά κήματα του Έσζω, κατάπιαν την όμοια Κλάρα, το λουλούδι της Ανδέρσης.....

Όζτώ μέρες είχαν περάσει απ' τη φευτική αυτή νύχτα. Ο Ρομπέρτο είχε άρχισι κίολας να ξεγρά την όμοιρη Κλάρα. Γεντόνας χωρίς στενοχώρια και χωρίς τίφτες, μαζί με το φίλο του Τζοβάννι. Ένα δειλινό ο Ρομπέρτο είπε στο φίλο του, ένω έπαυζαν, κατά τη συνήθειά τους, χαριτιά σ' ένα κρηπίδομα του ποταμού:

—Ο καιρός είναι όμορφος, Τζοβάννι. Πάμε μαζί βόλτα με τη βάρκα;

Ο Τζοβάννι συμφώνησε. Και έπειτα από λίγη ώρα μία βάρκα γεμάτη άργέ —άργά πάνω στα θολά νερά του Έσζω. Ο βαρκάρας ήταν γερός κι' επιδέξιος και το άεραία, κάπως δυνατό, έπροωχνη τη βάρκα.

Άργότερα όμως ο άερας δυνάμωσε άπότομα. Τα κήματα ύψώνονταν σαν φρενισμένα άλογα... Η τριζύμια είναι πολύ επικίνδινη στους ποταμούς αυτούς της Φλάνδρας.

Ο βαρκάρας κατάλαβε τον κίνδυνο. Μά και οι δύο φίλοι τον κατάλαβαν επίσης και το αίμα τους πάγωσε....

Η βάρκα, άναβέρντη πιά, σφειδόν στροβιλίζονταν από άρα στην ίδια θέση. Τα κήματα έρχόντουσαν άγριμένα, το ένα πίσω από το άλλο, κι' έαπαζαν στα πλευρά της και τα νερά πλημμύριζαν το μικρό σκάφος. Ο βαρκάρας βλαστήμονε όλοένα. Ο Ρομπέρτο έμνε στη θέση του σιωπηλός, γλιωός, άβήλιος: Φοβόταν....

Έξαφνα, ένα μεγάλο σκάφος γάνηκε να περνάει κοντά τους. Άκουσαν τις κραυγές τους και έτρεξαν πρός το μέρος τους. Οι ναύτες περιμάζηναν σύντομα τους ναυαγούς κι' οι δύο φίλοι βρέθηκαν σε λίγο πάνω στο κλισίωμα τού. Σε μία στιγμή όμως τα μάτια του Ρομπέρτο έπεσαν επά

Ένω έπαυζαν, κατά τη συνήθειά τους, χαριτιά σ' ένα κρηπίδομα του ποταμού...

νο σὲ μὴ ἀλλόκοτη λάμψη ποὺ τρεμάσθην ἐκεῖ, σὲ μὴ ἄκρη τοῦ καινοφρονισμοῦ, διότι ὁ ἕνα σωρὸ ἀπὸ χοντρά σκονιά, Ὁ νέος ἔβγαλε μὴ μεγάλη κραυγὴ τρόμου, κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Τζοβάννι.

Ρομπέρτο, ἤρπασε!... τοῦ εἶπε ὁ Τζοβάννι ποὺ κ' αὐτὸς ἔγνωσε τὴν ἰδίαν ἀνατριχίλα νὰ διατρέξῃ ἀλόκληρο τὸ σῶμα του, γιὰ κ' αὐτὸς εἶχε κοιτάξει πρὸς τὴν λάμψη ἐκεῖνη.

Τὸ πτόμα τῆς Κλάρας ἦταν ἐκεῖ, περσῶτά τους, μὲ τὰ ξεσοκισμένα φορεσιὰ του καὶ μὲ τὸ σπιλέτο τοῦ Ρομπέρτο στὸ χέρι. Μὴ ἀλλόκοτη λάμψη σελήνης πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς νέας καὶ φωτίσε μὲ μὴ ἀνάσσει ἀναλαμπὴ τὰ μαύρα χεῖλη τῆς καὶ μάγουλά τῆς. Μόλις ὁ Ρομπέρτο πλησίασε τὸ ἄγκυρο πτόμα, τὸ αἷμα τῆς νέας ἄρχισε ἔμφανισα ν' ἀναβλύθῃ στὰ μουσκεμμένα φορεσιὰ τῆς.

Ὁ Τζοβάννι δὲν μιλῶσε. Κρατοῦσε τὸν φίλο του, ποὺ σπαρταρούσε σπύγκροτος. Ἐπειτα ἔσκυψε γρήγορα—γρήγορα, ἄρπαξε τὸ σπιλέτο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ πτωχικοῦ καὶ τὸ πέταξε στὸν ποταμὶ.

Ἔνας ναυτὸς πλησίασε.

—Στὴν φρεγγὴ σου, Ρομπέρτο, μουμαύρωσε στὸ φίλο του ὁ Τζοβάννι, ὡσαύτ'!

Ἐπειτα γύρισε στὸ ναυτὴ καὶ ρώτησε μὴ προσποιημένη ἀδιαφορία: Μὰ τί θὰ τὸ γάνετε αὐτὸ τὸ πτόμα; Πρὸς τὸν ρώτησε:

Τὸ τραβήξαμε ἀπ' τὸ ποτάμι, μὰρ μὴ σὰς, ἀποκρίθηκε ὁ ναυτὸς.

Ἐβριστᾶν μέσα στὸ νερὸ, πλάσ σας, λέει ἔξωρισε ὀπίσσω γ' αὐτὸ τίποτα περισσοτέρου ἀπ' ὅτι ἔξωρισε γιὰ σὰς, φαίνεται πὸς εἶνε κάποια κοπέλλα ποὺ σκοτώθηκε μονάχη τῆς κ' ἔπεσε στὸ ποτάμι... Κιττάχατε... Κρατᾶτε ἕνα σπιλέτο στὸ χέρι... Μὰ ποὺ εἶνε τὸ σπιλέτο;... Μήπως τὸ πήρατε ἐσείς;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Τζοβάννι. Λέν τὸ ἀγγιστικὸ καθόλου.

—Παράξενον πράγμα... Μὰ νὰ τρέχει κ' ἡ πλεγγὴ τὸν τόπον...

Καὶ ἔκανε τὸ σταυρὸ του.

Ὁ Ρομπέρτο στεκόταν ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα ἄμηνος. Ὅδινηφοὶ ἀνασπενταγμῶ τοῦ ἔξωριζαν ἀπ' τὸ στήθος, μέσα στὸ σκοτάδι. Τὰ δοντὰ του χιποῦσαν ἀπ' τὸ ζυρὸ κ' ἀπὸ τὴν ἀγωνία...

Σὲ μὴ ὥρα τέλος ἀποκαθάριζεν στὴν θύρα, χωρίς νὰ γυρίσων νὰ κοιτάξων τὸ πτόμα τῆς Κλάρας.

***

Ρομπέρτο, ἔλαγε τὴν ἄλλη βραδύα ὁ Τζοβάννι στὸ φίλο του, ἐνὶ κάθονταν μαζὺ στὸ σπίτι τους, μὴ στενοχωριῖσά. Ρομπέρτο, μὴν ἀφίσης τὸ φόβο νὰ κερῆν τὴν καρδιά σου.

Ἦταν περσισμένα ἰσοπένητα. Ἐξῆρα ὁ Ρομπέρτο ἄκουσε κάτι καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ βῆθος τοῦ δοματίου.

—Τζοβάννι, Τζοβάννι! ἔκραύγασε ἔξωφρα, βήθητα, Τζοβάννι!...

Ὁ Τζοβάννι γύρισε, ζήτησε καὶ εἶδε κ' αὐτὸς τότε ἕνα φάντασμα στὴ μέση τοῦ δοματίου! Ἦταν τὸ πτόμα τῆς ὡραίας Κλάρας, μὲ τὰ μαύρα τῆς χεῖλη καὶ τὰ μουσκεμμένα φορεσιὰ τῆς. Στὸ χέρι τῆς κρατοῦσε ἀπειρητικὰ τὸ σπιλέτο. Ἔνα πυκνὸ σπύγκροτος μὲ κοκκιναυτὸς ἀναλαμπῆς τὴν περιελάμπε.

Ὁ Τζοβάννι τρώμαζε στὴν ἀρχή. Μὰ ὕστερα ἄρπαξε ἀπὸ τὸν τοῖχο τὸ τόξο του ποὺ ἦταν ἐκεῖ κρυφισμένο, πήρε κ' ἕνα βέλος καὶ ὡσότουσε τὸ φάντασμα.

Τὸ βέλος ἔφηνε ἀπὸ τὸ τόξο, σφύριξε στὸν ἄερα, χτύπησε τὸ φάντασμα κατασπῆθη καὶ—πράγμα παράδοξον—ζαναγίρισε πῶς μὲ τῆς δυνάμει, ὥστε βυθίστηκε στὸν τοῖχο, διότι στὸ Τζοβάννι, Μὰ ὁ Τζοβάννι δὲν τρώμαζε οὔτε καὶ τὸν τοῖχο, Ἀρπάζε μὴ σάββα καὶ τομαζόταν νὰ ὀμῆσῃ κατ' ἐπίνω στὴν Κλάρα. Καὶ τότε, ἔξωφρα, τὸ φάντασμα χάθηκε. Ἡ δυνάμει τοῦ νέου παρελθόνου τὴν ἰδίαν στιγμή. Πλησίασε τὸ φίλο του καὶ τὸν βύρησε πεποιημένον πρῶτοντα καὶ ἀνασπῆθη τὸ πῶς ἀπ' τὸ κεφάλι του,...

Ὁ ἦλος ἔφηνε καὶ τὴς χρωστὸς ἀχτίδες τοῦ μέσα στὸ δομάτιο, ὅταν ὁ Ρομπέρτο συνήλθε στὴν ἀγκαλιά τοῦ φίλου του Τζοβάννι...

***

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ δύο νέοι ἄλλαξαν σπίτι. Ὁ Τζοβάννι ἔκανε ὅτι μπορούσε γιὰ νὰ καθιστῆσθαι τὸ φίλο του καὶ τὸν ἔλαμψον ἀπὸ τὸ φρεγγὸ μαρτύριου ποὺ δοκίμασε. Μὰ στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ κατάφερε. Ὁ Ρομπέρτο γινόταν κάθε μέρα χλωμότερος καὶ φωνότερος πὸς ὄλουνα πλησιάζε πρὸς τὸν τάφο. Στὸ τέλος ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ, ἄρχισε νὰ συνέχευται καὶ νὰ ἔσχα.

Ἐβριστᾶν κάποτε κ' ἡ ἀπόκρισις. Ὁ Τζοβάννι γάρρισε γ' αὐτό, γιὰ τὸ θὰ γλεντοῦσε ἐτσι καὶ θὰ διασφάδιζε κάποτε τὸ φίλο του. Τὸν ἔπεισε μάλιστα νὰ βρῶν ἔξω, ποὺ τὸ πλῆθος πανηγύριζε θεοφρέλλια.

Οἱ δρόμοι ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ κόσμο κ' ἀπὸ εὐθήμες παρῆες. Πέφωσαν ἀπὸ διάφορα κέντρα, ἔβαν, καὶ τὸ ποτὸ ἔκανε καλὸ στὸ Ρομπέρτο. Σιγά—σιγά ἄρχισε νὰ γίνετα καὶ πὸς τοῖμης καὶ πὸς εὐθήμες....

Κ' ἡ φλιμανδιῆ παράδοσι διηγείτα ὅτι τότε, ὅταν πρὸς τὸ βροδὶ ἄρχισε τὸ σκοτάδι νὰ πέφτῃ, οἱ δύο φίλοι εἶδαν νὰ περᾶ μαρσάδι τους μὴ μαρσοφορεμένη κόρη. Τὸ σκοτάδι δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ διακρίνωι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, μὰ ὁ Ρομπέρτο γοητεύθηκε ἀπὸ τὴν λιγερὴ περπατησιὰ τῆς καὶ τὸ μαρσο μετᾶξινον φρέμει τῆς. Ἡ μαρσοφόρα περπατοῦσε γρήγορα κ' οἱ δύο φίλοι τὴν ἀκολούθησαν.

Ἐβριστᾶν ἐτσι ἴσαμε τὴν ἐκκλησία. Ἡ μαρσοφόρα πῆρε ἄμεως στὸν αὐλόγαρο. Ὁ Ρομπέρτο δίστασε γιὰ μὴ στιγμή, ἔπειτα ὅμως εἶπε στὸ φίλο του νὰ τὸν περμένῃ στὴν εἴσοδο κ' αὐτὸς προχώρησε μέσα. Ἡ παράδοσι προσθέτει πὸς ἡ κόρη τραβῆσε σὲ μὴ μικρὴ πλάγια πόρτα κ' εἶχε γύρισε καὶ ἔκανε ἕνα νεύμα μὲ τὸ δαχτύλο στὸ νεὸ ποὺ τὴν ἀκολούθησε. Ἐπειτα ἀνοίξε τὴν πόρτα αὐτὴ, ποὺ ὀδηγοῦσε στὸ νεκροταφεῖο καὶ προχώρησε.

Ὁ Ρομπέρτο προχώρησε γεμάτος ἀγωνία. Ἀνασπῆσαν ἂν ἔβρισε ν' ἀκολούθησῃ ἢ ὄχι, μέσα ἐκεῖ, τὴν ἀλλόκοτη νέα.

Στὸ τέλος ὅμως ὠπλῆθηκε μ' ὄλο τὸ βάρος του, ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ πῆρε.

Τὸ μένος ἐκείνου, ὅταν ἀναταίνοντουσαν οἱ νεκροὶ, ἦταν φοβερὸ. Ὅλες ἡ σκέψεις εἶνε θλιθεῖς καὶ πικρὸς ἐκεῖ μέσα κ' ἡ καρδιά χτυπᾶ δυνατὰ, μέσα στὴ νεκρὴ σιγὴ τὸν τάφου. Καὶ ὁ Ρομπέρτο αἰσθανόταν τὸν ἐναντὸ του πολὸν ταρσῆνον. Τοῦ φανόταν πὸς τὰ πτόματα, ποὺ ἦταν τυλιγμένα μέσα στὰ μακρὰ σαβάνα τὸν ὄντων, σπρωκόντουσαν ὀρθια μαρσάδι του. Ἐξακολουθεῖ ὀπίσσω τὸ δρόμο του, γιὰ τὸ βάθος δέκνυε τὴ μαρσοφόρα κόρη. Στεκόταν γοητευτικὴ μὲς στὸ σκοτάδι καὶ προσεγγίζον....

Ὁ νέος τὴν πλησίασε καὶ τῆς μίλησε μὲ μεγάλη εὐγένεια. Καὶ γιὰ κάμποσον λεπτὰ τῆς ὤρας, περίμενε τὴν ἀπάντησι τῆς. Καὶ τότε μὴ γλεντοῦσε φωνή, μὴ φωνὴ ποὺ εἶχε ἕνα ἄλλόκοτο καὶ ἀνατριχιστικὸν τόνο, βγήκε ἀπ' τὸ στόμα τῆς νέας:

—Προσεγγίθητε γιὰ τὴς ψυχῆς ἐκείνου ποὺ πῆδαν, χωρίς νὰ προφάσων νὰ ἔξωμολογηθοῦν καὶ νὰ λάρων τὴ Θεία Μετᾶλημ!... τοῦ εἶπε.

Ὁ Ρομπέρτο ταράχθηκε πολὴ, ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. Ἔγινε κατάχλωμος κ' ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Αὐτὴ ἡ φωνὴ ποὺ εἶχε ἀκούσει, τοῦ φανόταν πὸς ἦταν ἡ φωνὴ τῆς ὡραίας κόρης ποὺ εἶχε πῆδανὶ κάτω ἀπὸ τὰ φίλά του, τῆς ὡραίας Κλάρας. Μὰ αὐτὸ τοῦ φάνηκε ἀνόητον κ' ξαναπῆρε βάρος. Τῆς ξαναμίλησε πάλι μὲ εὐγένεια. Μὰ ἡ μαρσοφόρα τὸν δέκνυε μὲ ἀσπρητότητα:

—Οἱ τάφοι τὸν νεκρῶν, τοῦ εἶπε, δὲν εἶνε σσημηθῆμενα ν' ἀκούν λόγια ἔρωτικὰ, ἀδελφῆ μου. Μόνον ἡ προσευχὴ καὶ ἡ μετάνοια ἀνεβαῖνον ἀπ' ἔδω κάτω ὡς τὸ Θεό, ποὺ μὰς βλέπει καὶ μὰς ἀκούει!...

—Μοῦ ἐπιτάει νὰ προσεγγίθῃς, ὡραία κόρη; εἶπε τότε μὲ περισσότερο βάρος ὁ Ρομπέρτο. Νὰ προσεγγίθῃς, ἐνὸ σὰς βλέπο, σὰς αἰσθανοῦμαι κοντὰ μου; Ὄχι, δὲν θὰ προσεγγίθῃς. Προφῶν νὰ σφίξω μέσα στὴν ἀγκαλιά μου τὸν ἄγγελο ποὺ μοῦ μιλᾷ.

Ἡ μαρσοφόρα δὲν ἀποκρίθηκε κ' ὁ νέος ἐπανελάβε:

—Ὁ, ἀγαπητὴ μου, ἀφήστε με λοιπὸν νὰ ἐγγίσω καὶ νὰ φιλήσω τὰ πόδια μάγουλά σας μὲ τὰ τρεμουλιαστὰ μου χεῖλη!...

Τότε ἡ νέα γύρισε καὶ τὸν κοιτάξε στὰ μάτια.

Μπορεῖς νὰ προσεγγίθῃς ἂν θές, ὅπως μπορεῖς καὶ νὰ μ' ἀγκαλιάσῃς καὶ νὰ με φιλήσῃς, τοῦ εἶπε σοβαρὰ. Διᾶλεξε ποῦ ἀπ' τὰ δύο προτιμᾶς, μὰ σέξωρον καλὰ προτιμήρα!

Ὁ Ρομπέρτο ἀνοίξε τὰ χεῖρα του.

—Δὲν ἔχω νὰ σεφῶθῃ τίποτε, εἶπε. Ἐχω κάνει τὴν ἐκλογὴ μου, ὡραία κόρη!

—Ἀφοῦ εἶνε ἐτσι, φιλήσε με! εἶπε ἐκεῖνη, μὲ μὴ φωνὴ ποὺ θύμιζε τὴ φωνὴ τῆς ὡραίας Κλάρας.

Ὁ νέος ἀγκάλιασε τότε τὴν μαρσοφόρα ἀπὸ τὴ λεπτὴ τῆς μέσῃ καὶ τὴν ἔσφιξε παρᾶφορα ἐπάνω στὸ στήθος του.

Ὁ, τί φοικτὴ στιγμή ἦταν ἐκείνη! Μὴ τρωμερὴ κραυγὴ βγήκε ἀπ' τὸ στήθος τοῦ νέου. Ἡ κοινοβᾶμιες ἔσκυζαν πένθημα κ' ὁ ἄνεμος σφύριξε θαλαβρὰ ἀνάμεσα στὰ καταρσιῶτα. Ὁ Ρομπέρτο ἔνοιωσε πὸς ἔσφιγγε ἕνα σκελετὸ ἀνάμεσα στὰ μηρούτα του, ἕναν σκελετὸ ποὺ ἔτριζαν τὰ κόκκαλά του. Τὸ πρόσπο τῆς μαρσοφόρας εἰλεγένει μὴ τρωματικὴ νεκροκεφαλὴ καὶ τὰ χεῖλη του τὰ εἶχε κολλήσει ἐπάνω στὸ παρωμένο μάγουλο τῆς ἀσπρημένης αὐτῆς νεκροκεφαλῆς!.....

Ἀποθήμεσε καὶ σοσιώθηκε χάμου, ἐνὸ τὸ ρολόγι τῆς ἐκκλησίας

Ρώτησε μὴ μικρὴ κοπέλλα ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΩΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΩΝΙΑ

E. P.

“Αν ελπίσετε να οικτισασθή υπό τύπον γυλοιογραφίας, άρεσκώς και μορφώς θα την παρομοιάζαν με πέδιλα, Μάτια, πρόσωπο, ύψος δίδουν αυτήν την εντύπωση. Έλεγκτή και συμπιεστική κοπέλλα, με σπάνια προσόντα οικισματικής. Μορφωμένη, όσον όλιγα, μ' όλα ταύτα, στη φρονηματία της κάτι στεροδύτητον που έμποδίζει ν' αναφανή η φρεσκάδα της νεοαρής ηλικίας της.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τό κρισιότερον κοσμικών γεγονότων ήτο τό «Γράν—πρίν. —Από τίς δύο άρχισαι να συγκεντρώνεται κόσμος εις τών 'Ιπλόδωμον του Παύ. Φαλήρου, σειρά αυτοκινήτων και «βουατιό ντι μάτο» μεταφέρων κόσμο γνωστό και άγνωστο. Τονάε—τες νόν πλουσιότατα μοδόνες και άρχετες υπαγόμενες σε αυτοκινήτων παρθέλασιν.

—Υπερισχύων έπιτομή, όπως και εις τίς τελευταίαις Παρισιάνικας κοφές, όπου αί πλέον θελκτικίαις Παρισιάνικαις εμφανισθσαν με φορέματα από μοισσελίνα άνθισμην, με την διαφορά ότι ή σιούεττες όφειλον να είνε κοινολίσιτες υπό έπισην λεπτοτήτων και καπέλλα μεγάλα σε γραμμή έξασια, έννο, κατά διεβολικήν σύστημασιν, στις ‘Αθηναίικας κοφές εφορούσαν έπιτομή τονάετες αί έξουσα τάς πλέον σημαντικίαις διαστολάς. Άρχετα από τά έπιτομή φορέματα έσυνουδύοντο με άσπαρες ροσοεικίαις λινές γόδες.

—Ανεξορέινητος θησαυρός έμνεύσεων και συνδυασμός βλέπετε, ένα φορέμα από βουαλίξ έπιτομή σε σχέδιον 1830 και καπέλλο από λαγιασόν άσπρο με ζυλοπλινθια σε διάφορα χρώματα.

—Μερικίαις φορούσαν και μαντί από βουαλίξ έπιτομή με βολάν, που έδιδαν έντυπωση προΐων «ντεκαμπιγιέ».

—Χρωματια τοιμαία και σχέδια παρθέλινα, «φασόν» ανεξήγητα. Κρέπ—ντι—σίν πράσινα, χρώματα μονοτόραβας, κίτρινα, κόκκινα, με καπέλλα, σε τόνους άντίθετον και έντερωλωτοιούς.

—Πολλά μεγάλα καπέλλα με δελουδένιους χροματιστούς φλόγ—γους.

—Έδαθή μία κνρία φρέσσια φορέμα από κροτίον με έντονα λουλούδια, ένα μεγάλο ψάθιο καπέλλο γαριρισμένο έπίση με κροτίον, και γιά συμπλήρωμα μία φαρδειά έσάρτα από γούνα καφέ.

—Ώς «ντιχίαις άντίδρασαι, τά πλέον «οίαις» σίνολα που μοτορει να φαντασθή λινέαι, αναφέρουμε τα κρισιότερα, ή διεξ ‘Οράτη ΞΞ ‘Αλεξάνδρειαις με μπλε—σέλ μετασπό ταγιέ και άσπρο παναμά με στενή μαυήν κορδέλλα, ή κ. Κιριακού με ροζ ταγιέ και άσπρο παναμά, ή κ. Μασσόνι μπλε—μαυήν ποικιλιγίέ άσπρο φορέμα και κν—

ζυτιοίσε, τη μιά μετά την άλλη, δώδεκα φορές. Μεσάνινχτα ανάμεσα στους τάφους 1....

‘Ο Τζοβάνι περιμένε πολλή ώρα τό φίλο του στην είσοδο της εκκλησίας. Βλέποντας τέλος πως δέν γούριε, άρχισε με τόν άναχητά. Τόν άναχίτησε κάμποσο και, στό τέλος, ρώτησε μιά μικρή καπέλλα που περνούσε από κει, από που μιλάνουν στό νεκροταφείο. ‘Η μικρούλα τόν οδήγησε ως την πόρτα κ' έφραγε...

‘Ο Τζοβάνι μπηκε στό ναύ, πέρας στό νεκροταφείο και τότε είδε τό βροκόλακα εκείνον να σκάνη τό φίλο του και να τόν παίρνη μαζί του. ‘Ο Τζοβάνι άώρησε γρήγορα έξοπισο του. Κατόρθωσε να φθάση τό βροκόλακα και άρπάξε τό φίλο του, που τόν έσφιγγαν σφιχτά τό σκελετωμένο του χέρι.

—Ρομπίετο! φώναξε, φίλε μου! Θα σε άπολουθήσο και στην Κόλασι άόμα!

Και τότε, λέγει ή παράδοσι, ή γής άνοιξε με ήπιακοφο θόρυβο. Μιά κόκκινη φλόγα, ένας γαυρός και πινεος κανός και μιά άτασία μυροδιδιά, σαν από θεάται, ανέβησαν μέσα από την άβυσσο αυτή.

“Υστερα ή γή ξανάκλεισε πάλι τό μαυρο στόμά της κ' ή Κόλασι χωρίσσε με ούρλιαχτά θοιμά—θου την άφιξη του Ρομπίετο στό σκοτεινά τάφωτά της....

‘Ο Τζοβάνι ελεγε πέσαι λυθό—θιμος ανάμεσα στους τάφους.

‘Η κοινοβούβιαις κλαίγανε....

Κι' ό άέρας θηρολογούσε ά—νάμεσα στό μαυρο, όρθά, στήθα κνιταρίσσια....

ΑΝΡΙ ΚΟΝΣΙΑΝΣ

Advertisement for 'ΜΠΟΥΚΕΤΟ' featuring 'ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΘΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ'. Includes contact information for 'ΓΕΩΡΓ. ΑΝΤΩΝΙΟΪΔΗΣ' and 'ΝΕΥ ΥΟΡΚ ΝΕΥΣ ΑΓΕΝΣΥ'.

στόνον σία καπέλλο, ή κ. Στ. Χαριλάον Παρισιάνικη τονάετα της φηλοσισινής «κολλεξιόν» από μπλε μαυήν κρέπ, γαριρισμένο άμυ—θροίς, με ροζ και μπουτινίνα από λουλούδια κνιστάλιλλέ ροζ, περιδέραιον από κριστάλλο ροζ, γάντια πέσινα ροζ, μαυρό καπέλλο θημισισιον τύπου από καστόρι μπλε, άντι θέλον στενή μάντια από κρέπ μπλε, διεξ Ψικαή πράσινα φορέμα «παντινιέ» άσπρο, καστόρι πράσινον, κ. Ζαυή κίτρινα και λαγιασόν όμοιόχρομο, διεξ Βεζανή όρωσάτο φορέμα έπιτομή άσπρο και μπλε ρουά λουλούδια σε κνίη «οίαις» και καπέλλο άσπρο.

—Ώς πλέον έπιτομές αναφέρουμε την κ. Βερτοάρσων με άσπρο κρέπ—ντι—σίν, από φορέμα και βρετα μπλε—μαυήν, καπέλλο έπίση μπλε, την δνίδα Καναβαριόνου με άσπρα, ή κ. Διαμαντιδή ως σίνολον έξασιον από ροζ ζουζέττ.

—Στήν ταράτα, που σινιήθος συγκεντρώνεται τά μέλη του Τζο—κνί—κλόμπ, έχει συγκεντρωθή γνωστός κόσμος. Διακρίνονται κ. και κ. Γκίνι —τό γένος Κουπλίανη— με άσπρο και μαυρο έπιτομή και μαυρο μαντί, καστόριον μαυρο μετερό, κ. και κ. Ν. Λούγον με μπλε και άσπρο ποικιλιγί, κ. και κ. Τσιροτινά, κ. και κ. Ψικαή, κ. και κ. Η. Πετροκακίνον μπλε σίνολον, κ. και κ. Μαυριδή μαυρο και άσπρο έπιτομή, ή κ. Α. Μιχαλάκοπούλου, κ. και κ. Μεν. Μεταζά, ή κ. Βαλ—τιμετά με κομφοτίον σίνολον άσπρο και μπλε μαυήν, κ. και κ. Ν. Ζίννη, διεξ Μίσε Σκοιέι σίνολον άσπρο και μπλε και καστόρι άσπρο, διεξ Γουτάρη έπιτομή άσπρο μαυρο, διεξ ‘Αλ. Ανδριτσάκη πράσινο τονίαι, κ. και κ. Κ. Μελά, κ. και κ. Μπαλιταζή, κ. και κ. Βετιόσι.

—Έκ του Διπλωματικού Σώματος. Προεδρευτής ‘Αγγλίαις κ. Ράμφην, Προεδρευτής Τσεχοσλοβακίαις κ. και κ. Μπαρισσά, έπιτομή έμφάνισαι με καστόρι σπόδ άσπρο και γαυ μαντί, Προεδρευτής Τουρ—κίαις κ. και κ. ‘Ενί άσπρο σίνολον, Προεδρευτής Ούγγαριας και Αι—γύπτον.

—Από τίς πλέον χαριτωμέναις εμφάνισαι, διεξ ‘Εμπειρίκον σίνολον μπλε, διεξ Λένα Μιχαλάκοπούλου ταγιέ ροζ, διεξ ‘Ανδριτσάκη γαυί—μπλε, διεξ Μαυρομαυλή, διεξ Πολυχρονιάδη, διεξ Κετσιά με φο—ρέμα σπόδ άσπρο και μπλε.

—Μεταξύ τών κνριών διακρίνων κ. κ. ‘Υψηλάντην, Β. Μελάν, Στ. Μαυροδή, Κασιμπατήν, Κιμαριάνη, ‘Ανδριτσάκη, Σιστελιάνου, Α. Σκοιέιν, Μ. Μασκάν, Γ. Μασκάν, κλπ.

—Σε μιά μαγευτική έπιτομή της Γλυφάδας σηνά παραιτημένα γού—ματα έπίσημα.

—‘Η οικοδούσινα, όρωσάτη και γοητευτική σινωμιλήτρια, την παρθέλοσιαν Τετάρτη εγενημάσιαν έκει ό κ. και ή κ. Γ. Κιμαριάνη και ή διεξ ‘Αλ. Διπλαράκου.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΣΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

“Όπως ούς ήποσθεζήκαμε, άρχίζουμε από τό φύλλο αυτό την δι—ημοσίευσι στο έξοφυλλο τών εικόνων τών ήρώων του 21. ‘Η εικόνας αυτής είνε έργα του Φοιντέλ. Τυπωθήκαν διαρκούσης της ‘Επαναστά—σεως και είνε σήμερι σπάνιος και διασείρητες. ‘Η ‘Εθνική μας Βιβλιο—θήκη, π.χ., δέν έχει την σειράν τών εικόνων αυτών.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε έξαιρετι—κώς καλάς τιμάς παλαιά βιβλία και δλοκλήρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιά και εικόνας (χαλκογραφίας, λυθογραφίαις της ‘Επαναστάσεως κ.λ.π.). ‘Επίσης περιοδικά ένδοθηνα από του 1900, εφημερίδας, βε—βλία έννοον γλωσσών κ. τ. λ., κ. τ. λ. Πληροφορία στα γρα—φεία μας.

Advertisement for 'ΚΙ' ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΟΡΙΑΜΒΟΣ Ι' featuring 'Η ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΣ»' by ΓΕΩΡΓΙΑΝ ΤΑΡΣΟΥΛΗ. Includes a quote from the author about the book's content.